

[Søren P. Larsen.]

ten over dansk Erhvervsliv, saaledes som den nuværende Regering har gjort, har et ganske særligt Ansvar over for de Resultater, denne Politik fører med sig. For Aar tilbage kunde Statsministeren adskillige Gange rose sig af, at han her i Landet havde indført Planøkonomi; men naar man roser sig af, at man her i Landet har indført Planøkonomi, er det saare naturligt, at jeg over for den højtærede Statsminister slaar fast, at naar Planøkonomien skal bedømmes, er der kun een Maade at bedømme den paa: ved at se paa de Resultater, Planøkonomien har ført med sig, ogsaa beskæftigelsesmæssigt set. Statsministeren vil ikke være i Stand til at afvise, at Arbejdsløsheden i de senere Aar har været stigende, og Paastanden om, at alt dette skyldes Forhold udefra, og at den, der paastaar noget andet, bevæger sig ind paa det demagogiske Omraade, vil jeg afvise saa stærkt og skarpt, som jeg kan. Naar man indfører en Planøkonomi og tager Æren og Fordelen af det gode, som den fører med sig, bør man naturligvis ogsaa vedstaa Ansvaret for de øvrige Resultater, som Planøkonomien fører med sig.

Endvidere blev der jo af Statsministeren talt om, at hvis ikke man kan komme Arbejdsløsheden til Livs paa anden Maade, bør der foretages flere Indgreb, og det falder jo sammen med den Udtalelse, som Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har fremsat i Gaar. Makkeren inden for Regeringspartierne, Det radikale Venstres Organer her i København, baade „Politiken“ og „Ekstra-bladet“, har skyndt sig med at forsikre: nej, vi skal ikke have mere Socialisering, end vi har, og ved at stemme paa de Radikale skal man hindre Regeringen i at gaa videre ad Socialiseringens Vej. Men naar Statsministeren taler om, at der skal flere Indgreb til — jeg tror ikke, jeg gør mig skyldig i nogen Fejl, naar jeg citerer Statsministerens Udtalelse i Formiddags paa denne Maade, for der blev ogsaa fra Statsministerens Side peget paa, at man kunde overveje Arbejdstidsnedsættelse, og det vil sige større Statsindgreb i det private Erhvervsliv; det er det, Statsministeren har givet Udtryk for, og det er det, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har givet Udtryk for —, saa er dertil at sige, at jo mere Statsindgreb vi har haft i de senere Aar i Erhvervslivet, des større Arbejdsløshed har vi faaet. Men det er

nok muligt, at Regeringen tror, at man skal fortsætte ad disse Veje.

Dernæst fremsatte den højtærede Socialminister nogle Bemærkninger i Formiddags. Jeg skal ikke imødegaa dem alle, men kun nævne nogle Stykker. Den højtærede Minister slog fast, at under den tidligere Venstregering var der ingen Hjælp at faa for dem, der kom ud i Arbejdsløsheden, ud over Fattighjælp. Den højtærede Socialminister ved jo, at den Paastand ikke er rigtig. Vi havde jo noget, der hed Hjælpekasser, og vi havde en Hjælpekassevirksomhed i disse Aar, som aflastede, ganske naturligt, uforskyldt Nød, der ikke kunde afhjælpes gennem forsikringsmæssig Hjælp, og var med til gennem mange mange Aar at holde Tusinder af hæderlige Folk, som kom i Nød og Beknæb, borte fra Fattigvæsenet. Der er derfor slet ingen Baggrund for Paastanden om, at man kun havde Fattigvæsenet at henvende sig til under den tidligere Regering, for der var en meget human og forstandig Hjælpekasselovgivning, som hjalp paa mangfoldige Omraader.

Endvidere vil man gøre gældende, at Kontrollen nu er større, end den var før. Det er vist rigtigt, men det er lige saa rigtigt, at den Kontrol, som man har gennemført, og som man nu, hvad angaar Totaltallene, ikke ønsker at vedkende sig, medfører, at man ind i Forsikringen har faaet en Række ærede Medborgere, som havde Arbejde, da de kom ind, og som havde Arbejde efter, at de kom ind. Man kan jo blot tænke paa, hvorledes man gennem Arbejdsløshedslovgivningen paa mangfoldige Omraader har foretrukket dem, der var arbejdsløshedsforsikrede, fremfor andre; og naar man gør dette, baade i Lovgivningen og i Administrationen, saa virker det naturligvis tilskyndende til at gaa ind i Arbejdsløshedsforsikringerne — det er ogsaa Formaålet —, men jo mere man fører disse Mennesker, som har Beskæftigelse, ind i en Arbejdsløshedsforsikring, jo lettere har man ved at faa det procentvise Tal paa ledige til at falde. Jeg har dokumenteret det tidligere og vil kun nævne et Par enkelte Tal fra „Statistiske Efterretninger“ fra 6. Januar i Aar, hvor man vil se, at Tallene paa organiserede Arbejdere fra 1933—1938 — jeg nævner kun Tusinder — er steget fra 338 000 til 452 000. Samtidig var Tallet paa de beskæftigede organiserede Arbejdere i 1933 240 000 og i 1938 355 000, og der fremkommer da det ejendommelige Forhold, at hvis man vil aflæse